

[Poul Hartling.]

at jeg vil ikke være med til at støtte det, som det danske folks flertal klart er imod. Det, som ikke er kunst, men som bare er en provokation. Det kan nemlig komme til at lægge al kunststøtte for had. Det er ikke sådan, at jeg forestiller mig, at man skulle stemme om i folketinget, hvad man vil give støtte til, eller hvad man vil godkende. Men hvad folk klart er imod, det skal man være forsigtig med at tramfe igennem i frihedens navn, i et misbragt navn, for hvor bliver så ansvaret af?

Hr. Bernhard Baunsgaard kom ind på kvalitetsspørgsmålet, og her kom han i knibe, da han skulle forklare, hvordan dette kvalitetskrav skulle udformes. Han sagde, at det, der ikke var nyt, det hørte ikke ind under begrebet. Man kan gøre det meget enklere. Det, som det danske folks flertal ikke vil støtte, det skal man passe meget på at man ikke gennemtrumfer, for så falder måske al støtte væk inden ret længe.

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Albertsen spurgte mig, om det forslag, jeg har fremsat, har tilslutning af alle i den konservative folketingsgruppe. Det kan jeg bekræfte er tilfældet.

Jeg ved ikke, om der er et flertal for dette forslag i dette øjeblik. Det sagde jeg udtrykkeligt. Det er muligt, sagen er i orden set fra vores synspunkt. Hvis det ikke er tilfældet, så vil vi selvfølgelig arbejde på at få den ene eller de to stemmer, der mangler i at få et sådant flertal, og dér er det da rigtigt og naturligt for os, fordi vi regner med, at der er mange fornuftige mennesker i den socialdemokratiske gruppe, at vi i særlig grad interesserer os for den. Det var i og for sig blot en meddelelse til ministeren og til partierne, at det her er ikke en sag, vi opgiver. Vi håber på og vil arbejde for at få det nødvendige flertal for at gennemføre denne ordning.

Når vi taler om tilslutningen i grupperne, så vil jeg gerne sige, at jeg egentlig var meget glad for hr. Fuglsangs udtalelse, som jeg også går ud fra han fremsatte på alles vegne i den kommunistiske gruppe. Det er sjældent at høre en så stærk afstandtagen fra metoder som dem, der finder sted i det, hr. Fuglsang kaldte socialistiske lande, hvor kunstnere ikke alene slet ikke kan tænke på at få støtte, men hvor de end ikke kan fremstille de ting, de gerne ville, og endda smides ud af landet. Jeg kan selvføl-

gelig godt forstå, at hr. Fuglsang må tage afstand fra den slags ting, det havde vi også håbet. Jeg glæder mig over, at det sker, og at det er sket i dag, for det er selvfølgelig ganske uantageligt, hvis man har nogen som helst respekt for kunsten, at et land kan behandle kunstnere på denne måde.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at på ét punkt er ministeren og jeg enige: det ville være forkert, hvis denne principielle diskussion, som jeg også anser for særdeles vigtig, alene skulle være noget, der vedrører kunsten. Derfor har det konservative folkeparti jo også, som ministeren ved, rejst spørgsmålet mere generelt igennem et forslag, der senere har givet anledning til drøftelserne om ministrenes bevillingskontrol. Jeg tror derimod ikke, det er rigtigt, når ministeren siger, at når man ikke er nået længere i det udvalg, så skyldes det, at man ikke ved, hvordan man vil udforme det. Jo, det ved vi meget godt, men vi har ventet meget længe på et svar fra ministeriet, i dette tilfælde statsministeriet; vi er klar til at gå i gang, for jeg er enig i, at det er noget bredere, det drejer sig om.

Jeg takker for alle tilkendegivelser fra ministeren, fra hr. Bernhard Baunsgaard og fra fru Kristine Heltberg, der udtrykkelig siger, at de ikke betragter det forslag, vi har fremsat, som et forslag om censur. Jeg kan henvise til de bemærkninger, som fru Mette Madsen og hr. Poul Hartling kom med om dette spørgsmål. Jeg deler ganske den opfattelse, der blev givet udtryk for, og sagde vist også noget tilsvarende i mit første indlæg.

Men det, der bliver tilbage, er, at ministeren siger: Thorsenfilmen var i strid med, hvad man kunne acceptere. Den blev ikke til noget, fordi der var et ophavsretligt spørgsmål, men den kunne være blevet til noget. Alligevel siger ministeren, som vil beholde den nugældende lov: »Den var i strid med, hvad man kunne acceptere«.

Jeg har forstået svarene fra samtlige ordførere sådan – selv om fru Litten Hansen prøvede på at gå uden om, så er det alligevel klart nok – at hvis nogen kan fremstille en nazistisk film af den karakter, jeg omtalte, så kan den gennemføres her i landet, uden at ministeren griber ind, og det finder man er i sin orden. Jeg synes, det er særdeles betænkeligt, for det er jo fremtiden, vi må se på. Man mener altså, at den danske stat ved sin positive støtte i sådanne tilfælde skal være med til at fremme noget di-